

Autorka románů *Obnažená* a *Spoutaná*

SYLVIA DAY

O muži, jenž by mě
chtěl zkrotit

Bestseller č. 1 žebříčku *New York Times*

Nezkrotná

CROSSFIRE® ROMÁN

Nezkrotná

Nezkrotná

SYLVIA DAY

FORTUNA

Original title: Entwined with you
Copyright © 2013 by Sylvia Day
Cover design by George Lang, cover photograph: Shutterstock
Published by The Berkley Publishing Group (USA),
a member of Penguin Group (USA)

Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2013
Translation © Jana Pacnerová, 2013

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri v edici Fortuna Litera

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Alena Jakoubková
První vydání

Tento román je fikce. Jména, postavy, místa i události a souvislosti zde popisované jsou buď výplodem autorčiny fantazie nebo jsou alespoň fiktivně použity. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami či událostmi je čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7321-713-6

PODĚKOVÁNÍ

Děkuji své editorce Hilary Saresové za to, jakou práci si dala s *Nezkrotnou* i s dvěma předchozími knihami ze série Crossfire. Bez ní by tam zůstaly nesmysly, hodně latinských slov, krátké přechody do historického žargonu a další přestupky, které by čtenáře jen rozptylovaly od krásy Gideonovy lásky k Evě. Tisíce-ré díky, Hilary!

Obrovské díky mé literární agentce Kimberly Whalenové a editorce Cindy Hwangové za to, že mi pomohly při psaní tohoto příběhu znovu zachytit magii obou hlavních protagonistů. Když jsem potřebovala pomoc, stály při mně. Děkuju, Kim a Cindy!

Děkuji svému tiskovému agentovi Greggu Sullivanovi za to, že mi všechno organizoval a velice mi pomáhal zvládat můj časový rozvrh.

Díky mému agentovi Jonu Cassirovi z CAA za veškerou těžkou práci, kterou odvedl, a trpělivost při odpovídání na mé otázky.

Jsem vděčná všem svým zahraničním vydavatelům, kteří jsou tak nesmírně ochotní a nadšení ze série Crossfire.

A nikdy nemohu vyjádřit dostatečné díky svým čtenářům za jejich trpělivost a podporu. Jsem moc ráda, že se s vámi mohu podělit o další kus cesty, kterou Gideon a Eva urazí.

1

NEWYORŠTÍ TAXIKÁŘI jsou jedinečné plemeno. Nebojácně se řídit a kličkují přeplněnými ulicemi, přičemž působí až nepřírozeně klidně. Abych si zachovala duševní zdraví, naučila jsem se soustředit na displej svého smartphonu místo na auta, která jsme míjeli ve vzdálenosti několika centimetrů. Kdykoli jsem udělala tu chybu a dávala pozor, přistihla jsem se, jak prudce tlačím pravou nohou do podlahy a celým tělem se instinktivně snažím brzdit.

Tentokrát jsem však žádné rozptylování nepotřebuju. Jsem lepkavá potom po intenzivní lekci Krav Magy a v hlavě mi víří myšlenky na to, co udělal muž, kterého miluju.

Gideon Cross. Už jen vzpomínka na jeho jméno mi rozpaluje celé tělo touhou. Od chvíle, kdy jsem ho poprvé uviděla – kdy jsem skrz úchvatný a nepředstavitelně krásný zevnějšek spatřila temného a nebezpečného muže uvnitř –, pocítila jsem přitažlivost vycházející z druhé poloviny mé osobnosti. Potřebuju ho tak, jako potřebuju, aby tlouklo mé srdce, a on se vystavil ohromnému riziku a dal v sázku *všechno* – kvůli mně.

Řev klaksonu mě probral zpátky do současnosti.

Skrz přední sklo na mě z billboardu na boku autobusu zazářil milionový úsměv mého spolubydlícího. Rty Caryho Taylora se vlnily ve svůdné křivce a jeho dlouhá štíhlá postava blokovala křižovatku. Taxikář opakovaně tiskl houkačku, jako by to mohlo uvolnit cestu.

Ani náhodou. Cary se ani nehnul a já taky ne. Spočíval na boku, bos a do půl těla nahý, rozepnuté džíny předváděly okraj spodků a plynulé linie vypracovaných břišních svalů. Tmavě hnědé vlasy měl sexy rozčuchané a smaragdové oči mu uličnický svítily.

Zčistajasna mě napadlo, že budu muset před svým nejlepším přítelem zachovat jedno strašné tajemství.

Cary byl můj prubírský kámen, můj hlas rozumu, rameno, o které jsem se nejraději opírala – a můj bratr ve všech důležitých ohledech. Vadilo mi pomyšlení, že si budu muset nechat pro sebe to, co pro mě Gideon udělal.

Zoufale jsem toužila promluvit si o tom s někým, kdo by mi pomohl udělat si v hlavě pořádek, ale nikdy to nebudu moci nikomu vyprávět. Dokonce i náš psychoterapeut by byl možná eticky i právně vzato povinen porušit naši důvěru.

Objevil se ramenatý dopravní policajt v reflexní vestě a autoritativní rukou v bílé rukavici zároveň s věcným hulákáním vykazoval autobus do jeho jízdního pruhu. Nás poslal mávnutím přes křižovatku těsně předtím, než naskočila červená. Seděla jsem s pažemi ovinutými kolem vlastního těla a kývala jsem se dopředu dozadu.

Cesta z Gideonovy střešní nástavby na Fifth Avenue do mého bytu na Upper West Side byla krátká, ale mně to připadalo jako věčnost. Informace, které mi před pouhými několika hodinami sdělila vyšetřovatelka Newyorského policejního sboru Shelley Gravesová, mi změnily život.

Také mě donutily opustit jediného člověka, kterého jsem *potřebovala*.

Odešla jsem od Gideona, protože jsem nemohla důvěřovat motivům Gravesové. Nemohla jsem riskovat možnost, že mi sdělila svá podezření, jen aby zjistila, jestli za ním poběžím a potvrdím tak, že jeho rozchod se mnou byl jen promyšlená lež.

Panebože. Návalem emocí se mi rozbušilo srdce jako zběsilé. Gideon mě teď potřeboval – stejně, ne-li víc, než jsem já potřebovala jeho – a já přesto odešla.

Zoufalství, které měl v očích, když se za mnou zavíraly dveře jeho soukromého výtahu, mě vnitřně drásalo.

Gideon.

Taxík zahrnul za roh a zastavil před mým činžákem. Noční vrátný otevřel dveře auta dřív, než jsem stihla říct řidiči, aby otočil a odvezl mě zpátky, a dusný srpnový vzduch vrazil dovnitř a přemohl klimatizaci.

„Dobrý večer, slečno Trammelová.“ Vrátný doprovodil pozdrav ťuknutím prstů o štítek čepice a trpělivě čekal, než jsem zaplatila debetní kartou. Po zaplacení jsem přijala jeho pomoc při vystupování ze zadního sedadla taxíku a cítila jsem, jak diskrétně přejel pohledem po mé usazené tváři.

S úsměvem, jako by v mém světě bylo všechno v nejlepším pořádku, jsem vběhla do haly a zamířila rovnou k výtahu, přičemž jsem jen krátce mávla obsluze v recepci.

„Evo!“

Otočila jsem hlavu a zpozorovala vlnadnou brunetu v elegantním kompletu, tvořeném sukní a blůzou, jak vstává ze sedacího koutu v hale. Tmavé vlasy jí splývaly v hustých vlnách k ramenům a leskle růžové, plné rty zdobil úsměv. Zamračila jsem se, protože jsem ji nepoznávala.

„Ano?“ opáčila jsem s náhlou obezřetností. V tmavých očích měla dychtivý lesk, který mi narovnal hřbet. Přestože jsem se cítila a patrně i vypadala úplně ubitě, napřímila jsem ramena a pohlédla na ni zpříma.

„Deanna Johnsonová,“ podala mi pěstěnou ruku. „Novinářka na volné noze.“

Vyklenula jsem jedno obočí. „Zdravím.“

Zasmála se. „Nemusíte být tak podezřívavá. Jen bych si s vámi chtěla pár minut popovídat. Pracuju na jednom článku a hodila by se mi vaše pomoc.“

„Bez urážky, ale nenapadá mě nic, o čem bych si chtěla povídat s novináři.“

„Ani Gideon Cross?“

Chloupky v týle se mi zježily. „Ten obzvlášť ne.“

Gideon jakožto jeden z pětadvaceti nejbohatších mužů světa, s portfoliem newyorských nemovitostí tak rozsáhlým, až mi z toho jde hlava kolem, je ve zprávách každou chvíli. Jenže teď to jsou zprávy o tom, že se na mě vykašlal a dal se znovu dohromady s bývalou snoubenkou.

Deanna si založila paže, kterýmžto pohybem zvýraznila žlábek mezi řadry – všimla jsem si toho jen proto, že jsem si ji znovu a pečlivěji prohlížela.

„Ale jděte,“ přemlouvala mě. „Můžu z toho vynechat vaše jméno, Evo. Nepoužiju nic, podle čeho byste se dala identifikovat. Tady se vám nabízí příležitost přijít si trochu na své.“

V žaludku se mi usadil kámen. Byla přesně Gideonův typ – vysoká, štíhlá, tmavovlasá, se zlatavou pletí. Úplně jiná než já.

„Víte jistě, že se chcete vydat touhle cestou?“ zeptala jsem se tiše, s intuitivní jistotou, že někdy v minulosti se s mým chlapem vyspala. „Zrovna jeho bych nerada naštvála.“

„Bojíte se ho?“ odsekla. „Já ne. Jeho peníze mu nedávají právo dělat si, co chce.“

Pomalů, zhluboka jsem se nadechla a vzpomněla jsem si, jak mi něco podobného říkal doktor Terrence Lucas – další člověk, který byl s Gideonem na kordy. Když jsem teď věděla, čeho je Gideon schopen, jak daleko zajde, aby mě ochránil, *přesto* jsem dokázala odpovědět upřímně a bez výhrad. „Ne, nebojím se. Ale naučila jsem se bojovat. Žít dál, to je nejlepší pomsta.“

Zvedla bradu. „Na každou z nás nečeká v zákulisí rocková hvězda.“

„Jak myslíte.“ V duchu jsem vzdychla při zmínce o mém bejvalém, Brettu Klineovi, který byl frontmanem kapely na vzestupu a jedním z nejpřitažlivějších mužů, co jsem kdy poznala. Stejně jako Gideon vyzařoval sex appeal jako žár z pece. Na rozdíl od Gideona však nebyl mou životní láskou. Do téhle řeky už nikdy nevstoupím.

„Poslyšte“ – Deanna vytáhla z kapsy sukně pracovní vizitku – „hodně brzy přijdete na to, že Gideon Cross vás jen využíval, aby Corinne Girouxová začala žárlit a vrátila se k němu. Až vám to dojde, zavolejte mi. Budu čekat.“

Přijala jsem navštívenku. „Proč si myslíte, že vím něco, co stojí za řeč?“

Sevřela plné rty, až se ztenčily. „Protože ať už měl Cross jakoukoli motivaci k tomu, aby vás sbalil, dostala jste se mu pod kůži. Ledovec kvůli vám kapánek roztál.“

„Možná ano, ale to už skončilo.“

„To neznamená, že nic nevíte, Evo. Můžu vám pomoci určit, co stojí za pozornost.“

„V jakém směru?“ Ať mě vezme čert, jestli budu jen tak sedět a koukat, jak si někdo bere Gideona na mušku. Jestli se rozhodla ho ohrožovat, pak já se rozhodla nasměrovat ji jinam.

„Ten člověk má nějakou odvrácenou stranu.“

„To snad máme všichni?“ Co o Gideonovi ví? Co jí prozradil v průběhu jejich... známosti? *Pokud* nějaká existovala.

Nevěděla jsem, jestli někdy dospěju k tomu, že představa Gideonova intimního vztahu s jinou ženou ve mně nenastartuje zběsilou žárlivost.

„Co kdybychom si šly někam popovídat?“ přemlouvala mě.

Střelila jsem pohledem po recepčním za pultem, který zdařile předstíral, že nás zdvořile ignoruje. Byla jsem příliš citově rozjitřená, než abych se s Deannou bavila, a ještě pořád jsem byla rozrušená rozhovorem s detektivem Gravesovou.

„Snad někdy jindy,“ nechala jsem to otevřené, protože jsem měla v úmyslu udržet si o ní přehled.

Jako by vycítil mou nejistotu, přistoupil k nám Chad, jeden z nočních recepčních.

„Slečna Johnsonová právě odchází,“ sdělila jsem mu naschvál uvolněně. Jestli nedokázala Gideonovi nic přišít detektiv Gravesová, pak si novinářka na volné noze nepovede o nic líp.

Škoda, že jsem věděla, jaké informace mohou uniknout od policie a jak snadno a často se to stává. Můj otec Victor Reyes je policajt a slýchala jsem na tohle téma spoustu věcí.

Otočila jsem se k výtahům. „Dobrou noc, Deanno.“

„Já se ozvu,“ zavolala za mnou.

Vstoupila jsem do výtahu a stiskla tlačítko svého podlaží. Posuvné dveře se zavřely a já se opřela o zábradlí kolem stěny. Potřebovala jsem varovat Gideona, ale neexistovala možnost, jak ho kontaktovat, aby se to nedalo vystopovat.

Bolest v mé hrudi zesílila. Náš vztah je v háji. Nemůžeme si spolu ani promluvit.

Vystoupila jsem z výtahu a odemkla si dveře svého bytu, přešla jsem prostorný obývací pokoj a odložila kabelku na jednu z barových stoliček v kuchyni. Ani pohled na Manhattan, rozkládající se jako ve výkladní skříni za prosklenou stěnou obývacího pokoje, mě neprobral. Byla jsem příliš rozčilená, než abych se starala o to, kde jsem. Důležité bylo jen to, že nejsem s Gideonem.

Zamířila jsem chodbou ke své ložnici a zaslechla od Caryho zvuk tlumené hudby. Má společnost? Pokud ano, koho? Můj nejlepší přítel se rozhodl, že se pokusí udržovat dva vztahy – jeden se ženou, která ho přijímala takového, jaký je, a jeden s mužem, kterému vadilo, že je Cary zapletený s někým dalším.

Cestou do sprchy jsem shazovala oblečení na podlahu koupelny. Mydlila jsem se a nedokázala nevzpomínat na chvíle, kdy jsem se sprchovala s Gideonem, na situace, kdy naše vzájemná touha poháněla výrazně erotická střetnutí. Moc mi chyběl. Potřebovala jsem jeho dotek, jeho touhu, jeho lásku. Moje touha po tom všem byla jako mučivý hlad, budila ve mně neklid

a nervozitu. Neměla jsem představu, jak mám usnout, když nevím, kdy budu mít zase příležitost s Gideonem promluvit. Hodně toho musí být řečeno.

Zabalila jsem se do osušky, vyšla z koupelny...

Gideon stál hned za zavřenými dveřmi ložnice. Při pohledu na něj jsem zareagovala tak prudce, jako bych dostala fyzický úder. Dech se mi zadrhl a srdce poskočilo ve vzrušeném rytmu, celá má bytost zareagovala na jeho spatření silným přívalem touhy. Připadalo mi, jako by od chvíle, kdy jsem ho viděla naposled, uplynula léta a ne pouhá hodina.

Dala jsem mu klíč, ale Gideon je vlastníkem této budovy. Dostat se ke mně, aniž po sobě zanechá stopu, jež by se dala sledovat, je s touthle výhodou docela dobře možné... stejně jako se mohl dostat k Nathanovi.

„Tady je to pro tebe nebezpečné,“ pronesla jsem. To mi nezabránilo v nadšení z jeho přítomnosti. Vpíjela jsem se do něj pohledem dychtivě přejíždějícím jeho štíhlou, ramenatou postavu.

Měl na sobě černé tepláky a milovanou mikinu Columbijské univerzity, kombinaci, v níž vypadá jako obyčejný osmadvacetiletý muž, a ne jako miliardářský magnát, jehož zná celý svět. Baseballovou čepici s logem Yankees měl staženou nízkou do čela, ale stín jejího štítku nijak nepotlačoval úchvatnou modř jeho očí. Hleděly na mě divoce, smyslné rty chmurně sevřené. „Nemohl jsem nepřijít.“

Gideon Cross je nepředstavitelně nádherný, tak krásný, až se lidé zastavují a civí když jde kolem. Kdysi jsem mu v duchu říkala „bůh sexu,“ a jeho časté – a nadšené – projevy výkonnosti mě v tom ustavičně utvrzovaly, ale také jsem poznala, že je až příliš lidský. Stejně jako já je zlomený.

Všechny okolnosti jsou proti nám.

Hrud' se mi rozšířila hlubokým nádechem, moje tělo reagovalo na jeho blízkost. I když stál několik kroků ode mě, cítila jsem opojnou přitažlivost, magnetickou přitažlivost druhé poloviny mé duše. Takhle to s námi je od prvního setkání, oba nás

to k sobě neodvratně táhne. Pletli jsme si své zuřivé oboustranné uchvácení s tělesnou touhou, dokud jsme nepochopili, že jeden bez druhého nemůžeme dýchat.

Bojovala jsem s nutkáním rozběhnout se mu do náruče, tam, kde jsem zoufale toužila být. Byl však příliš nehybný, příliš napjatý. Čekala jsem s rozechvělou nedočkavostí na jeho narážku.

Bože, jak moc ho miluju!

Zaťal ruce v pěsti podél boků. „Potřebuju tě.“

Lůno se mi sevřelo reakcí na jeho drsný hlas, jehož chraptivost byla hřejivá a nekonečně svůdná.

„Nemusíš to říkat tak radostně,“ škádlila jsem ho zadýchaně a snažila se mu zlepšit náladu, než se ocitnu pod ním.

Milovala jsem ho divoce a milovala jsem ho i něžně. Brala jsem si ho, jak se dalo, ale už to bylo tak dlouho... Pokožka mě už brněla a nedočkavě se napínala, dychtila po chtivé úctě jeho doteku. Bála jsem se, co by se stalo, kdyby se na mě vrhl plnou silou, když jsem tak hladověla po jeho těle. Mohli bychom se navzájem roztrhat.

„Zabíjí mě to,“ řekl mrzutě. „Být bez tebe. Postrádat tě. Je mi, jako by na tobě záviselo moje duševní zdraví, Evo, krucinál, a ty chceš, abych z toho měl *radost*?“

Jazykem jsem si přejela suché rty a on zavrčel, až mnou projelo zachvění. „No... *já* z toho radost mám.“

Napětí jeho těla viditelně povolilo. Asi mu dělalo velké starosti, jak zareaguji na to, co pro mě udělal. Abych byla upřímná, *já* jsem si starosti dělala. Znamená můj vděk, že jsem pokřivenější, než jsem si uvědomovala?

Pak jsem se rozpomněla na ruce nevlastního bratra, jak po mně šátrají... všude... jeho váha mě tiskne do matrace... drásavá bolest mezi nohama, jak do mě vráží znova a znova...

Roztřásla jsem se novou zuřivostí. Jestli jsem ujetá, protože jsem ráda, že je ten hajzl mrtvý, tak budiž.

Gideon se zhluboka nadechl. Zvedl ruce k hrudi a třel si místo nad srdcem, jako by ho bolelo.

„Miluju tě,“ řekla jsem mu a oči mě pálily čerstvými slzami. „Moc tě miluju.“

„Anděli.“ Rychlými kroky byl u mě, upustil klíče na podlahu a zajel mi oběma rukama do vlhkých vlasů. Chvěl se a já plakala, překonána vědomím, jak moc mě potřebuje.

Naklonil mi hlavu do úhlu, jaký si přál, a žhavě, majetnický se zmocnil mých úst, ochutnával mě pomalými, hlubokými doteky jazyka. Jeho vášeň a hlad explodovaly do mých smyslů, zakňučela jsem a zaklesla ruce do jeho mikiny. Sten, kterým mi odpovídal, ve mně vibroval, vztyčil mi bradavky a naskočila mi husí kůže.

Přivinula jsem se k němu, rukama jsem mu shodila z hlavy čepici, abych mohla pohroužit prsty do hedvábné černé hřívy jeho vlasů. Podlehla jsem polibku, unesena jeho bujnou chlípností. Unikl mi vzlyk.

„Ne,“ vydechl, odtáhl se a vzal mě za bradu. Zadíval se mi do očí. „Rve mě to na kusy, když pláčeš.“

„Je toho na mě moc.“ Třásla jsem se.

Jeho krásné oči hleděly stejně unaveně jako moje. Zasmušile kývl. „Co jsem...“

„Ne, tohle ne. To, co k tobě cítím.“

Otřel si špičku nosu o mou, rukama se zbožnou úctou klouzal po mých nahých pažích – rukama, na nichž ulpěla ona příslovečná krev, kvůli níž jsem milovala jeho doteky ještě víc.

„Děkuju ti,“ zašeptala jsem.

Zavřel oči. „Bože, když jsi dnes večer odešla... nevěděl jsem, jestli se vrátíš... kdybych tě ztratil...“

„Taky tě potřebuju, Gideone.“

„Nebudu se omlouvat. Udělal bych to zase.“ Jeho stisk zesílil. „Možnosti byly zákaz přibližování, zvýšená bezpečnost, bdělost... až do tvé smrti. Neexistovala záruka, že ti nic nehrozí, dokud nebyl Nathan mrtev.“

„Odřízl jsi mě. Vynechals mě. Ty a já...“

„Navěky.“ Přitiskl špičky prstů na mé pootevřené rty. „Je po všem, Evo. Nediskutuj o něčem, co už je pozdě změnit.“

Odstřčila jsem jeho ruku. „*Je* po všem? Můžeme teď být spolu, nebo pořád skrýváme náš vztah před policií? Máme *vůbec* ještě nějaký vztah?“

Gideon opětoval můj upřený pohled, nic neskrýval, ukazoval mi svou bolest a strach. „Na to jsem se tě právě přišel zeptat.“

„Jestli je to na mně, nikdy tě nenechám odejít,“ řekla jsem vehementně. „Nikdy.“

Gideonovy ruce mi sklouzly po hrdle k ramenům, vypalovaly mi do kůže žhavou stopu. „Potřebuju, aby to byla pravda,“ řekl jemně. „Bál jsem se, že utečeš... že se budeš bát. *Mě*.“

„Gideone, ne...“

„Nikdy bych ti neublížil.“

Zachytila jsem pásek jeho tepláků a zatáhla, i když jsem s ním nepohnula. „To já *vím*.“

A fyzicky, o tom jsem neměla pochyb, bude vůči mně vždycky opatrný, vždycky obezřetný. Emocionálně se však moje láska obracela s puntičkářskou precizností proti mně samotné. Pracně jsem se snažila spojit absolutní důvěru, kterou jsem měla v Gideona a jeho touhu uspokojit mé potřeby, s ostražitostí, vycházející z rozdrceného srdce, jež se dosud hojilo.

„Víš?“ Pátral v mé tváři, jako vždy vyladěný na to, co nebylo řečeno. „Kdybys odešla, zabilo by mě to, ale neublížil bych ti, abych si tě udržel.“

„Nechci nikam odejít.“

Slyšitelně vydechl. „Moji právníci budou zítra mluvit s policií, aby získali představu, jak se věci mají.“

Zaklonila jsem hlavu a něžně přitiskla své rty na jeho. Spikli jsme se, abychom utajili zločin, a lhala bych, kdybych tvrdila, že mi to nevadilo – byla jsem koneckonců dcera policisty –, ale ta druhá možnost byla tak strašná, že se o ní nedalo ani uvažovat.

„Musím vědět, že dokážeš žít s tím, co jsem udělal,“ řekl tiše a ovíjel si mé vlasy kolem prstu.

„Asi ano. A ty?“

Jeho ústa opět našla moje. „Já přežiju všechno, když mám tebe.“

Sáhla jsem mu pod mikinu, hledala a našla jeho teplou, zlatou kůži. Svaly měl pod mými dlaněmi pevné a hrbolaté, jeho tělo bylo svůdné a mužné umělecké dílo. Olízla jsem mu rty, zuby zachytila plnou křivku dolního rtu a jemně kousla. Gideon zasténal. Zvuk jeho rozkoše po mně přejel jako pohlazení.

„Dotýkej se mě.“ Ta slova byla rozkaz, ale tón zněl prosebně.

„Dotýkám.“

Sáhl za sebe, chytil mě za zápěstí a přitáhl mou ruku dopředu. Nestydatě mi strčil do dlaně svůj úd, stiskl. Objala jsem jej prsty, tep se mi zrychlil zjištěním, že Gideon je pod tepláky naostro.

„Bože,“ vydechla jsem. „Strašně mě rozpaluješ.“

Modré oči upíral divoce na mou tvář, tváře se mu rděly a jemně tesané rty se pootevřely. Nikdy se nepokoušel zastírat, jak na něj působím, nikdy nepředstíral, že ovládá své reakce na mě víc než já na něj. Jeho dominance v ložnici byla tím vzrušivější, protože jsem věděla, že je vůči naší vzájemné přitažlivosti stejně bezmocný jako já.

Hrud' se mi sevřela. Stále jsem nemohla uvěřit, že je můj, že ho vidím takhle, tak otevřeného a dychtivého a pekelně sexy.

Gideon zatáhl za mou osušku a rozhalil ji. Ostře se nadechl, když dopadla na podlahu a já před ním stála úplně nahá. „Ach, Evo.“

V hlase mu pulzovaly emoce, až mě pálily oči. Trhnutím si stáhl mikinu přes hlavu, odhodil ji stranou. Pak po mně sáhl, opatrně ke mně přistoupil, prodlužoval okamžik, než se naše nahá kůže dotkla.

Popadl mě za boky, neklidně napíнал prsty, dýchal rychle a chraplavě. Nejprve se ho dotkly hroty mých řader, tělem mi projel náhlý příval pocitů. Zajíkla jsem se. Přitiskl mě k sobě, zamručel, zvedl mě z podlahy a nesl pozadu k posteli.

2

MOJE STEHNA NARAZILA NA MATRACI a přistála jsem na zadku, přepadla dozadu a Gideon se nade mnou sklonil. Posunul mě nahoru paží ovinutou kolem zad, uložil mě doprostřed lůžka a pak na mě dolehl. Než jsem se nadála, měla jsem jeho ústa na prsu, rty měkké a teplé, sání rychlé a chamtivé. Potěžkoval tu tíhu v dlani, majetnický hnětl.

„Kristepane, tys mi chyběla,“ zasténal. Jeho pokožka byla na mém chladném těle horká, tíha tak vítaná po dlouhých nocích bez něj.

Zahákla jsem mu nohy kolem lýtek a vsunula ruce pod tepálky, abych jimi sevřela jeho pevný, tuhý zadek. Táhla jsem ho do sebe, zvedala boky, abych cítila jeho úd. Chtěla jsem ho mít v sobě, abych věděla s jistotou, že je zase můj.

„Řekni to,“ přemlouvala jsem ho – potřebovala jsem slova, o nichž tvrdil, že nejsou dostatečná.

Posunul se nahoru a shlédł na mě, něžně mi shrnul vlasy z čela. Těžce polkl.